

ΘΕΟΣΟΦΙΑ

**Keresünk, tudakozódunk, semmit nem utasítunk el ok nélkül, semmit
nem fogadunk el bizonyíték nélkül: tanulók vagyunk, nem tanítók.**

Henry Steel Olcott

10. szám 2008. november

A gondolat szabadsága

Mint hogy a Teozófiai Társulat szélteben-hosszában elterjedt a világban, és mint hogy tagjai között találunk minden valláshoz tartozót, anélkül, hogy saját vallásának hittételeit megtagadná, kívánatosnak látszik, hogy hangsúlyozzuk annak tényét, hogy nincs olyan tan vagy vélemény, bárki tanítaná és terjesztené is, ami bármi módon is kötelező volna a Társulat bármelyik tagjára, vagy amit bármelyik tag szabadon el ne fogadhatna, vagy vissza ne utasíthatna. A tagság egyedüli feltétele a három célkitűzéssel való egyetértés. Egyetlen tanítónak vagy szerzőnek sincs joga - Blavatskynétől kezdve - hogy tanításait vagy véleményét ráerőltesse a tagokra. Minden tagnak egyformán joga, hogy bármelyik tanítóhoz vagy kiválasztott gondolatirányhoz csatlakozzék, de nincs joga, hogy választását bárkire is ráerőltesse. Sem a bármelyik tisztségre való megválaszthatóság jogából, sem a szavazás jogából nem zárható ki egyetlen személy sem a véleménye, vagy egy bizonyos gondolatirányhoz való tartozása miatt. Vélemények és hitvallások sem előnyt nem biztosítanak, sem hátrányt nem jelentenek. A Társulat igazgatótanácsának tagjai komolyan kérik a Teozófiai Társulat minden tagját, hogy a Társulatnak ezt az alapvető elvét mindig tartsa meg, védelmezze, aszerint cselekedjék, és bátran gyakorolja saját jogát a gondolatszabadságra és annak kifejezésére, az udvariasság és a másokra való tekintet határai között.

A Társulat szabadsága

A Teozófiai Társulat együttműködik minden olyan testülettel, amelynek célja és tevékenysége az ilyen együttműködést lehetővé teszi, de ezektől teljesen független szervezet, és az is marad, nem követ más célokat, mint a sajátjait, és igyekszik munkáját a legszélesebb és legátfogóbb irányokban fejleszteni; így törekszik saját jelzett és követett céljai és az isteni bölcsesség felé, amely elvontan bennfoglaltatik a Teozófiai Társulat nevében.

Az egyetemes testvériség és a bölcsesség meghatározatlan és korlátozatlan, és a Társulat minden egyes tagjának teljes gondolat- és cselekvési szabadsága van, tehát a Társulat igyekszik mindig megtartani saját különleges és egyedülálló jellegét azáltal, hogy független marad mindenféle más szervezettől.

TEOZÓFIA

10. szám

2008. november

Tartalomjegyzék:

- A kilátótoronyból Radha Burnier	3
- Halhatatlan a lélek Petőfi Sándor	8
- Mit kellene tanulmányozniuk a teozófiai csoportoknak John Algeo	9
- Kötelesség-e a leleplezés? H. P. Blavatsky	14
- Erősség vagy erőtlenség Radha Burnier	26
- Tudod-e, mi a keresztrefeszítés? Z. Kozma Mária	28
- Adyar – a TT nemzetközi székhelye Pedro Oliveira	29
- 1888. H. P. Blavatsky	35
- A Teozófiai Társulat hírei	37

Címlapkép: H. P. Blavatsky és H. S. Olcott, London 1888. október

Felelős kiadó: a Magyar Teozófiai Társulat elnöke

Szerkeszti: a Keleti Alosztály – www.teozofus.hu

Felelős szerkesztő: a Keleti Alosztály elnöke

info@teozofus.hu vagy: dedetomi@c2.hu

4200 Hajdúszoboszló, Rákóczi u. 125./B

30/233-69-87

A Teozófiai Társulat olyan kutató és tanulmányozó emberekből áll, akik vagy a világ valamelyik vallásához, vagy egyikhez sem tartoznak; a Társulat céljaival való egyetértés révén egyesültek azért, hogy elsimítsák a vallások ellentéteit, és hogy összehozzanak jóakarató embereket, bármi legyen is a véleményük; tanulmányozni kívánják a vallási és egyéb igazságokat, és tanulmányaik eredményét másokkal is közölni óhajtják. A kapocs, mely őket összetartja, nem egy közös vallás hirdetése, hanem az igazság közös keresése, és az afelé való törekvés. Úgy tartják, hogy az igazságot tanulás, megfontolás, tiszta élet, a magasztos eszmények iránti odaadás, cselekvés és szolgálat útján kellene keresni. Olyan jutalomnak tartják az igazságot, amelyre érdemes törekedni, mert az nem dogma, melyet tekintélyek kényszerítenek az emberre. Azt tartják, hogy a hit az egyéni tanulás vagy az intuíció eredménye kellene hogy legyen, nem pedig megelőzője. Alapja pedig a tudás, ne mások állítása legyen. Toleranciájukat mindenkire, még a békétlenekre is kiterjesztik, és ezt nem mint előjogot, hanem mint kötelességet gyakorolják; a tudatlanságot meg kívánják szüntetni, nem pedig büntetni. Minden vallásban az Ősi Bölcsesség egyik kifejezését látják; inkább a tanulmányozást ajánlják, mint az elítélést, inkább a gyakorlást, mint a térítést. Jelszavuk a béke, céljuk az igazság.

A Teozófia mindama igazságok összessége, amelyeken minden vallás alapszik, de egyik sem tarthatja kizárólag sajátjának. Olyan filozófiával és tudománnyal szolgál, amely az élet megérthetőségét nyújtja, és bebizonyítja, hogy igazságosság és szeretet vezeti fejlődésünket. A halált az őt megillető helyre teszi, mint a vég nélküli élet visszatérő eseményét, amely feltárja előttünk a gazdagabb és fényesebb lét kapuit. Visszaadja a világnak a szellemről szóló tudást, és arra tanítja az embert, hogy a szellem ő maga, a lélek és a test pedig a szolgája. Megvilágítja a vallásos írásokat és tanításokat azzal, hogy felfedi rejtett értelmüket, így igazolva őket az értelem ítélőszéke előtt, amint mindenkor igazolva voltak és vannak az intuitív meglátásban.

A Teozófiai Társulat tagjai tanulmányozzák ezeket az igazságokat, a teozófusok pedig szerintük igyekeznek élni. Mindenkit, aki kész tanulni, és toleráns lenni, akinek magasztos céljai vannak és kitartóan kíván dolgozni, szívesen látunk mint tagot és csak tőle függ, hogy idővel igazi teozófussá váljék.

A kilátótoronyból

[Ez a sorozatcíme a TT nemzetközi folyóiratának minden havi számában megjelenő, rendszerint a nemzetközi elnök által írt vezércikknek, ami az elnök aktuális gondolatain túl a világ időszerű helyzetével, egyes problémáival is nyíltan foglalkozik.]

Írta: **Radha Burnier**

(Megjelent a *The Theosophist* 2008. júliusi számában)

Fordította: Dede Tamás

Elengedni

Az egyik fontos dolog, amit a buddhista tanítás a világnak nyújt – bár a világ nem nagyon veszi figyelembe ezt a tanítást – az állandóság hiányáról szól. E világ legtöbb dolga nem maradandó, az emberek mégis azt gondolják, hogy más dolgok majd maradandók lesznek, és azokhoz ragaszkodniuk kell. A *Világosság az Ösvényen* röviden hivatkozik egy Valódi Ösvényre, amin akkor járhat az ember, mikor maga mögött hagyott minden evilági dologhoz való kötöttséget.

Csak olyan dolgokhoz tudunk kötődni, amiket ismerünk; az ismeretlen földjére pedig csak akkor léphet valaki, ha az ismert megszűnik létezni. Az ismeretlen magában foglalhat olyan lényegi tartalmakat, amikről jelenleg halvány fogalmunk sincs, mi mégis ilyen-olyan evilági dolgokba kapaszkodunk, remélve, hogy ez majd pótolja azt. Lehetnek ezek családtagok, vagy barátok, akikkel szoros kapcsolatban állunk. Agyunk bizonyos részével tudjuk, hogy lehetetlen örökké beléjük kapaszkodni, de nem fogadjuk el ezt a tényt. E miatt gyászoljuk azokat, akik nem folytatják tovább. Ez a ragaszkodás, ez a kötöttség egyike azon súlyos bajoknak, amikkel az emberi lény szembe találja magát, és inkarnációk telnek még el, mire a ragaszkodásmentességet legalább is mint erényt tartják majd számon.

Mindenki azt mondja, hogy J. Krishnamurti nagyon kötődött a test-véréhez. Dr. Besant olyan volt számára, mint egy édesanya, de ott volt még az öccse is, aki segítette munkájában. E testvér meghalt Kaliforniában, mikor Krishnamurti még csak jelen sem volt; és két vagy három éjszakán át Krishnamurtinak küzdenie kellett, nem a ténnyel, hanem önmagával. Majd új emberként emelkedett ki ebből, mert megértette a kötődés egész problémáját. Ez volt az egyik zavarba ejtő, mehökkentő

dolog vele kapcsolatban: úgy látszott, hogy nincs szüksége társaságra. Ez bármelyikünkkel megeshet, de elengedni nem akarjuk a dolgokat. Az emberek nehéznek találják elfogadni az állandóság hiányának igazságát. Semmi sem tartós e világban. Mikor meglátjuk ezt – hogy a világon minden elenyészik –, akkor feltesszük a kérdést: Van-e egy olyan Én, amely meghaladja ezen szabály határait?

Egy folyó kis pataként indul, és hatalmas folyóvá válik. Voltaképpen az a víz, amit az ember egy perce látott, az tovább folyt, és új víz érkezik. A folyó tehát örökösen más, semmi olyan nincs, amit úgy hívhatnánk, „a folyó”. Ez megfontolandó. Ez a folyó nem ugyanaz, mint aminek tegnap láttuk; a víz már elfolyt az óceánba. De azért ez még mindig egy folyó, annak ellenére hogy a vize nem ugyanaz. Ez majd hogy nem paradoxon – olyan feladvány, amit az emberi elme nem képes felfogni, mert nem kézzelfogható.

Thich Nhat Hanh, az ismert buddhista tanító azt mondja, hogy amint minden téren állandóan zajlik a változás, meg kell próbálnunk a meditáción át ráeszmélni arra, hogy a változás jó. Az állandóság hiánya nem szenvedés, mégsem szeretünk szembenézni vele. Az élet folytonosan tovább halad, de mi azt szeretnénk, ha megállna vagy megváltozna akkor, amikor azt akarjuk, hogy megváltozzon. Bizonyos dolgokban változást szeretnénk látni, mint például a búzaszemekben. Ez igényel némi időt, de az általunk megtapasztalt idő csak egyfajta illúzió. Az elültetett mag megnő és gabonává válik. Ha nem zajlik le változás, akkor a búzaszem nem válik növényé és hasznossá. A növekedés teszi lehetővé a búza számára, hogy betöltse önmagát, hogy mi élvezhessük a búzát, és hogy új búza nőhessen. Meg kell hát tanulnunk elfogadni a változatlan változást, de az elménk olyan, ami nem fogadja el a változást. Ez a szomorúság kezdete.

A legtöbb gyermek boldog marad még nehéz körülmények közt is. Jól érzik magukat, eljátszanak egy kis sárral, vagy bármivel ami akad, és elégedettek maradnak. Az ő esetükben fel sem merül az elfogadás vagy el nem fogadás kérdése, mert az élet játék, és ha egyik játékszer tovább már nem érdekli őket, otthagyják és valami mással játszanak. Ugyanígy, majdnem mint egy gyermek, el tudunk engedni olyasmit, ami szórakoztató vagy szép. Ezt azonban nem tudjuk megtenni, mikor ez a dolog megmarad az emlékezetben, és újra meg újra meg akarjuk tapasztalni ugyanazt, esetleg némi kedvünkre való kisebb eltéréssel. Így jön létre az én érzése, egy olyan hozzáállás révén, amely vonakodik elfogadni azt,

ami nem létezhet örökké.

Egyikünk sem az a fajta független egyén, amelyennek gondoljuk magunkat. Ez az én része, hogy az ember azt képzelet, hogy ő egy erős egyéniség, ha lehetséges, erősebb mindenki másnál. De ha behatóan megvizsgáljuk a dolgot, úgy találjuk majd, hogy – mint mindenki más – mi is „függők” vagyunk, létezésünk sok különféle dologtól függ, és egy független, vagy állandó entitás (személy) képzelet nem más, mint tévképzet. Érdekes ezen nem csak gondolkodnunk, hanem meditatálnunk is. Hát nem teljességgel átmeneti ez a test és a konkrét helyzet, amelyben találjuk magunkat? Elhetünk száz évig, de mi száz év a történelemben? Semmi. A kérdés tehát, amit fel kell tennünk magunknak: „Mi él igazán? Mi ez az énség-érzet, avagy személyiség-érzet, ami bennünk keletkezik?” Ezt saját magunknak kell kiderítenünk. Ott vannak persze azok a filozófiai irányzatok, amelyek szerint van egy örök *ātman*, amely minden létezőnek gyökere. Ha ez így is van, akkor is meg kell értenünk a kicsi ént, és azt a sok dolgot, amit illúzióként megtapasztalunk.

Egyre több hulladék

A modern világnak számos problémája van, közülük az egyik az általunk, emberi lények által nap mint nap óriási mennyiségben létrehozott hulladék elhelyezése. A sok veszélyes (pl. vegyi) anyagot is tartalmazó hulladékot millió tonna számra rakodják le ide is oda is, ahol csak lehetővé válik a gazdag országok számára, hogy megszabaduljanak a problémától. Főleg a gazdagok termelik a hulladékot és a szegények szenvedik el a következményeket.

Nyugat-Afrika napról napra „nő”, azáltal, hogy szemetet fogadnak a célból, hogy valami hasznosíthatót nyerjenek belőle. Dél-Amerikában Brazília nagy erdőit, amik segítettek alacsonyan tartani a földi légkör hőmérsékletét, és amik sehol máshol nem található állatok, növények stb. kincsházát képezik, most a földdel teszik egyenlővé gyors tempóban. Azt mondják, hogy önmagában a fakitermelés is helyrehozhatatlan károkat okoz az Amazonas menti erdőknek, és hogy meg kell óvni őket a további károkozástól. Más országok is vannak, amiket szemétkerülő helyként lehet használni, mert a gazdag országoknak szükségük van a helyre az egyre több tüzelőanyag előállításához, olyan célokra, amik alapvetően nem szolgálják az emberiséget.

Egy nem rég a *The Guardian Weekly* c. lapban megjelent írás beszámolt arról, hogy Nyugat-Afrikában egész közösségek élnek gyakorlatilag

mérgező környezetben, amit a napról napra növekvő személerakási üzlet hoz létre. Lagosba úgy egy millió (többségében használhatatlan) számítógépet hoztak hajóval, hogy megszabaduljanak tőlük. Az Európai Unió ésszerűbben szabályozza az e-hulladék mozgását, de az Egyesült Államok és más gazdag országok semmilyen hasonló erőfeszítést nem tettek.

Nagyon nehéz megoldani ezt a problémát, hacsak nem térünk vissza egy jóval egyszerűbb életstílushoz. A világ népessége növekszik, és az emberek kitalált szükségletei is felpörögnek, ahogy a modern társadalom folyvást egyre több és több dologgal szereli fel magát. De a megoldás ideje még nem jött el, mert vannak még olyan országok Afrikában és más szegény térségekben, amelyek készek arra, hogy népüket szenvedni hagyják a mások által szemétre dobott hulladék fogadásától.

A hulladéktermelés kérdésén kívül léteznek más problémák is. A betegek kezelésére rendelkezésünkre álló technikai fortélyok tényleg szükségesek is? Maga a betegség talán az életmódunk következménye, amely mindinkább komplikálttá válik. Az emberek ma szemben találják magukat az orvostudomány által mindenféle kiagyalt problémára kínált módszer választékával. Például akinek az a gondja, hogy nem képes rendesen járni, új térd, és egyéb új testrészek beépítéséhez folyamodik. Eljöhethet az idő, amikor a testek egy csomó idegen eszközt tartalmaznak, csupán mert a technológia halad, és „csodákat” tesz lehetővé, főképp más teremtményeken való kísérletezés által. Lehet, hogy az egészség megsínyli majd az ez irányban tett erőfeszítéseket.

Mikor eljön az ideje, megválnak azoktól a dolgoktól, amik a ma embere számára még oly nélkülözhetetlenek tűnnek, és az embereknek vissza kell majd térniük egy egyszerűbb életmódhoz. Akkor majd egy más fajta irányt fog venni a haladás, és a pusztán külső kényelemnél több figyelmet fog kapni a belső változás.

Voltaképpen nincs különbség belső változás és külső cselekvés között. Ha bármikor lelki szemeink előtt komolyan kiformalunk egy belső változást, akkor a külsőlegesen cselekvésünk is másmilyenné válik. Ha látjuk, hogy a létrehozott hulladék többsége pusztán azért keletkezik, mert mindenből többet és többet kívánunk, és hogy ennek csak felesleges hatása van a cselekvő személyre, akkor történhet változás. Ha belátjuk, hogy az egyre több hulladékot egyszerűen minden értelmes ok nélkül hozzuk létre, akkor a hulladékmennyiség csökkenni fog. Szükséges tehát figyelmet szentelnünk az e témán való gondolkodásunknak, nem elég csak ledobnunk valahol a hulladékunkat, anélkül, hogy bárki kritizálna

minket emiatt.

Minden, amire úgy gondolunk, mint „belső” és „külső”, szorosan összefügg egymással. Mivel így áll a helyzet, a világ a gondolkodásunktól függ. Fontos tehát megvizsgálnunk, hogy a gondolat helyénvaló-e vagy sem. Helyes-e bárkinek is olyan hulladékot létrehozni, aminek a létrehozása elkerülhető? Ez esetben kezdődjön hát a teremtő munka!

Állatkísérletek

Minden évben állatok millióit használják laboratóriumi kísérletekben. Azt mondják, hogy legnagyobb többségük patkány és egér, de használnak fejlettebb állatokat is, akik még náluk is többet szenvednek a kísérletezéstől. A pusztá gondolata annak, hogy ilyesmi folyik a világban, elborzasztja az embert.

Dr. Jane Goodall, a közismert főemlőskutató nem rég tartott egy előadást Brüsszelben az orvostudomány állatkísérletek nélküli fejlődéséről. Nobel-díj kategória létrehozását kezdeményezte az állatkísérelt nélküli kutatások díjazására. Szerinte az állatkísérletek elhagyása egy olyan cél, amely felé „minden civilizált nemzetnek közelednie kellene”. Egy olyan összezejövetelen beszélt erről, amit állatjogvédő csoportok és EP képviselők szerveztek, hogy nyomást gyakoroljanak az Európai Közösségre. Ebben a stádiumban nem valószínű, hogy minden felvetése elfogadásra talál, de így is fontos továbbra is folyamatosan hangoztatni ezen dolgokat, mindaddig, míg a közvélemény meg nem változik, mint ahogy bizonyos fokig már meg is változott az Európai Unióban.

A legtöbb tudós úgy hiszi, hogy a kutatás terén az állatok használata jelentős különbséget eredményezett az orvostudomány számos területén, de ezzel egy időben látjuk az élő teremtmények ellen e téren elkövetett vétkek iszonyatos voltát. Jó dolog, hogy az elmúlt néhány évben számos kormány anyagilag is támogatott más kísérleti módszerekre irányuló tanulmányokat, amelyek némi sikerrel is jártak. Például kevesebb emlőst használnak fel a bizonyos vegyszerekre érzékeny állatokkal végzett kísérletekhez, ami azt jelenti, hogy számos kutyákon végzett kísérlet nélkülözhető. Azt mondják, hogy Kanadában az emlősöket sok esetben halakkal helyettesítik, Hollandiában pedig csak tíz majmot használnak egy olyan vakcina előállításához, amely korábban 5.000 majmot érintett. Az új letapogató technológiák hozzájárulnak ahhoz, hogy az orvosok feltáró sebészeti eljárások nélkül szerezhessenek ismereteket.

Teozófiai nézőpontból azonban az ismeretszerzésnek vannak más

módjai is, az olyan kísérletek pedig immorálisak, amik szükségképp kegyetlenséggel járnak együtt. J. Krishnamurti röviden megemlíti egyéb módszerek létezését a következő szövegrészletben:

Ha a Természettel mély és időtlen kapcsolatot tudnánk létesíteni, sosem lennénk képesek megölni egy állatot étvágyunktól vezérelve, nem bántanánk, nem boncolnánk fel élve egy majmot, egy kutyát, egy tengeri malacot saját hasznunkra. Találnánk más módokat sebeink gyógyítására, testünk gyógyítására. Ám az elme gyógyítása az valami teljesen más. Ez a gyógyulás fokozatosan, apránként megy végbe ha a Természettel vagy, azzal a narancssal ott a fán, meg a betonon keresztül utat törő fűszállal, és a hegyekkel, amiket beborítanak, elrejtenek a felhők.

Halhatatlan a lélek...

Írta: **Petőfi Sándor**

Pest, 1846. november 20. után

Halhatatlan a lélek, hiszem,
De más világba nem megy át,
Csak itt lenn a földön marad,
A földön él és vándorol.
Többek közt én, emlékezem,
Rómában Cassius valék,
Helvéciában Tell Vilmos,
Párizsban Desmoulins Kamill...
Itt is leszek tán valami.

Mit kellene tanulmányozniuk a teozófiai csoportoknak?

Írta: John Algeo

(Megjelent a *The Theosophist* 2007. áprilisi számában)

Fordította: DT

Gyakran felvetődik a kérdés, hogy mi a megfelelő tanulmányoznivaló az alosztályok és egyéb teozófiai csoportok számára, különösen olyan vonatkozásban, hogy kifogásolható-e ennek vagy annak a szerzőnek, ilyen vagy olyan témának a tanulmányozása, és így tovább. Alighanem azért kerülnek elő ilyen kérdések, mert a Társulat egy nem dogmatikus szervezet, és mert a „Teozófia” kifejezést nem említi a Társulat hármasközi célkitűzése. Mindazonáltal a Teozófia bennfoglaltaik Társulatunk nevében, tehát nehéz lenne kétségbe vonni, hogy létezik a tanításoknak egy rendszere e kifejezés mögött. Mivel egyetlen személy sem beszél tekintélyelvűen a Társulat nevében, így mindenki csupán személyes véleményt mondhat a fenti kérdésben; bár a következőkben vázolt nézőpont a Társulat igazgatótanácsának határozatainak, és szerintem a józan ésszel alapszik.

A Teozófiai Társulat nemzetközi kormányzó testülete az igazgatótanács, amely minden szekció főtitkárából, a nemzetközi tisztségviselőkből és meghatározott számú további tagból áll. Az évek során az igazgatótanács különféle nyilatkozatokat tett, melyek közül kettő különösen fontos. E kettő, név szerint „A gondolat szabadsága” és „A Társulat szabadsága”, kiegészíti egymást; a kettő együttesen alkalmazva mondanivalóval bír a fentebb említett típusú kérdésekkel kapcsolatban. E határozatok fontossága miatt megéri részletekbe menően megfontolni őket és figyelmet szentelni nekik.

A GONDOLAT SZABADSÁGA

Mínt hogy a Teozófiai Társulat szélteben-hosszában elterjedt a világban, és mínt hogy tagjai között találunk minden valláshoz tartozót, anélkül, hogy saját vallásának hittételeit megtagadná, kívánatosnak látszik, hogy hangsúlyozzuk annak tényét, hogy nincs olyan tan vagy vélemény, bárki tanítaná és terjesztené is, ami bármi módon is kötelező volna a Társulat bármelyik tagjára, vagy amit bármelyik tag szabadon el ne fogadhatna, vagy vissza ne utasíthatna. A tagság egyedüli feltétele a három célkitűzéssel való egyetértés. Egyetlen tanítónak vagy szerzőnek sincs joga - Blavatskynétől kezdve - hogy tanításait vagy véleményét

ráterőltesse a tagokra. Minden tagnak egyformán joga, hogy bármelyik tanítóhoz vagy kiválasztott gondolatirányhoz csatlakozzék, de nincs joga, hogy választását bárkire is ráerőltesse. Sem a bármelyik tisztségre való megválaszthatóság jogából, sem a szavazás jogából nem zárható ki egyetlen személy sem a véleménye, vagy egy bizonyos gondolatirányhoz való tartozása miatt. Vélemények és hitvallások sem előnyt nem biztosítanak, sem hátrányt nem jelentenek. A Társulat igazgatótanácsának tagjai komolyan kérik a Teozófiai Társulat minden tagját, hogy a Társulathoz ezt az alapvető elvét mindig tartsa meg, védelmezze, aszerint cselekedjék, és bátran gyakorolja saját jogát a gondolat szabadságra és annak kifejezésére, az udvariasság és a másokra való tekintet határai között.

A gondolat szabadságról szóló ezen nyilatkozat (amit Annie Besant írt 1923-ban, és amit az igazgatótanács 1924-ben fogadott el) egy világos, egyértelmű megerősítése a Teozófiai Társulat nem dogmatikus természetének, szavatolja minden egyénnek a jogot, hogy tetszése szerint elfogadjon vagy visszautasítson bármilyen teozófiai (vagy más) eszmét, és hogy a Társulaton kívül olyan szervezethez vagy irányzathoz tartozzon, amilyenhez csak kíván. Az elfogult, kizárólagosságra törekvő szervezetek és hitrendszerek igyekeznek megtiltani tagjaiknak, hogy bármely más csoporttal kapcsolatot tartsanak, vagy más eszmék veszélyének tegyék ki magukat; a Teozófiai Társulat nem sorolható közéjük. Ellenkezőleg, a Teozófiai Társulat szilárdan elkötelezett az egyéni szabadság és felelősség nagyszerű alapelve mellett. Egy olyan világban, melyet sok oldalról fenyeget a szűklátókörű fundamentalizmus, a gondolat szabadság ezen alapelve igen nagy értékkel bír.

„A gondolat szabadsága” nyilatkozatot – amely elsősorban az egyéni jogok szavatolására irányul – kiegészíti egy másik, amely elsősorban a kollektív jogok szavatolására irányul:

A TÁRSULAT SZABADSÁGA

A Teozófiai Társulat bár együttműködik minden olyan testülettel, amelynek célja és tevékenysége az ilyen együttműködést lehetővé teszi, de ezektől teljesen független szervezet, és az is marad, nem követ más célokat, mint a sajátjait, és igyekszik munkáját a legszélesebb és legátfogóbb irányokban fejleszteni; így törekszik saját jelzett és követett céljai és azon Isteni Bölcsesség felé, amely elvontan bennefoglaltatik a Teozófiai Társulat nevében.

Mivel az Egyetemes Testvériség és a Bölcsesség meghatározatlan és korlátozatlan, és mivel a Társulat minden egyes tagjának teljes gondolat- és cselekvési szabadsága van, a Társulat igyekszik mindig megtartani saját különleges és egyedülálló jellegét azáltal, hogy független marad mindenféle más szervezettől.

„A Társulat szabadsága” nyilatkozatot (ami 1949-ben lett elfogadva) a Társulat minden más szervezettől való függetlenségének megerősítése iránti vágy készítette, ideértve olyan rokon mozgalmakat is, mint a társszabadságmozgalom és a Katolikus Szabadegyház, amelyek tagsága jókora átfedésben van a Társulat tagságával. Megszövegezése mindemellett világosan vonatkozik a Társulatra bármely más, kevésbé közeli rokonságban álló szervezettel vagy szervezett gondolatrendszerrel való kapcsolatára – bármennyire kiválóak is legyenek utóbbiak önmagukban.

A Teozófiai Társulat – mondja H. P. Blavatsky *A teozófia kulcsában* – „azért alakult, hogy segítse megmutatni az emberiségnek azt, hogy olyan mint Teozófia létezik, és hogy elősegítse irányába való felemelkedésüket azáltal, hogy tanulmányozzák és alkalmazzák örök igazságait”. Jóllehet a Társulatra nincsenek a tagjai által kötelezően elfogadandó dogmái, ezzel együtt mégis tárháza egy ősi Bölcsesség-hagyománynak, amelyet korunk számára H. P. Blavatsky és utódai juttattak kifejezésre. Tanítói szerepkörében a Társulat azért van, hogy átvegye, reartikulálja és tovább adja e Hagományt. „A Társulat szabadsága” nyilatkozat kijelenti a Társulatra más szervezetekkel történő keveredéstől való mentességét és megszilárdítja hűségét saját céljához: megmutatni, hogy „Teozófia létezik”.

E két nyilatkozat a gondolat és a Társulat szabadságáról választ kínál a teozófiai csoportok állandó és igen érzékeny kérdéseire, hogy mit is kellene tanulmányozniuk. A Társulat tagjainak, mint egyéneknek, megvan a joguk, hogy tetszésük szerinti bármely gondolatrendszert tanulmányozzanak és alkalmazzanak. A teozófiai csoportoknak, mint a Társulat hivatalos ágazatainak, megvan azon kötelességük, hogy Teozófiát tanuljanak és tanítsanak.

Mit jelent „Teozófiát tanulni és tanítani”? Ez kettős tevékenységet foglal magában. Egyrészt a teozófiai hagyomány terén el kellene mélyítenünk saját tudásunkat és ismertetnünk azt mások számára is. Másrészt ki kellene tekintenünk különféle kultúrák, szokások, életfelfogások irányába a Teozófia távlatából, hogy a Teozófia megvilágításában tanulmányozzuk és megértsük azokat.

Egy régi jelmondat úgy tartja, hogy „a Teozófia minden, de nem minden Teozófia”, ami azt jelenti, hogy mindent lehet teozófiai szempontból nézni, jóllehet nem minden szempont teozófiai. Tekinthetünk bármely eszmére, vagy gondolatrendszerre teozófiai szemmel, és ez által Teozófiát tanulunk és tanítunk. Ám ha szokásszerűen nem teozófiai

gondolatrendszereket mutatunk be azok saját kifejezőmódjában, akkor nem „Teozófiát tanulunk és tanítunk”, hanem propagandát csinálunk valamely más gondolatrendszernek egy teozófiai milióban.

Egy konkrét példa hasznos lehet. A mormon vallásnak van néhány érdekes hasonlósága (csakúgy, mint néhány kirívó eltérése) a teozófiai gondolkodáshoz viszonyítva. Egy teozófiai csoport talán szeretne programjainak egyikeként tartani egy összehasonlító és ellentétbe állító tanulmányt a mormon vallásról teozófiai megvilágításban, beleértve esetleg egy olyan programot, amely a mormon vallást saját megjelenési formájában vizsgálja meg, megkísérelve ez által megérteni ezen vallási megközelítést. Ez lehet egy pártatlan és helyénvaló teozófiai tanulmány.

Ha azonban ehelyett a csoport idejét *A Mormon könyve*, *A Nagyértékű gyöngy*, *A Tan és a szövetségek*, és más mormon szövegek tanulmányozásának, valamint mormon stílusú vallási szertartások gyakorlásának szentelné, akkor az ilyen csoport megszűnne teozófiai csoportként működni, és a mormon vallás térítő testületévé válna. Akkor a csoport tovább már nem tölténé be azt a teozófiai célt, amelyért szerveződött, és de facto megsértené „A Társulat szabadsága” nyilatkozatot. Azon egyéni tagok, akik meg vannak győződve a mormon vallás értékessége felől, szabadon csatlakozhatnak a mormon egyházhoz, vagy megszervezhetik a saját mormon tanulmányi csoportjukat, de nem téríthetnek át szabadon egy teozófiai csoportot mormonná.

Pontosan ugyanez a dolog elmondható nagy számú más gondolatrendszerről, melyek közül néhány történeti szempontból közeli a teozófiai mozgalomhoz, mint például az antropozófia, az Arany Hajnal Rend (Order of the Golden Dawn), az Én Vagyok Mozgalom (I Am Movement), az Egyetemes és Diadalmas Egyház (Church Universal and Triumphant), a Bailey irodalom, Astara, és így tovább. Ezzel nem azt mondjuk, hogy bármi baj van ezen rendszerek bármelyikével, de, bár mindegyikük a teozófiai mozgalomban gyökerezik, egyikük sem Teozófia. Megvannak a maguk sajátos tanításaik, gyakorlataik és szervezeteik, amik mellett „A gondolat szabadsága” nyilatkozat értelmében bárki szabadon kitarthat, de amiket nem kellene összekeverni a teozófiai hagyománnyal, amelynek megvan a maga „saját különleges és egyedülálló jellege”. Ez egyaránt igaz más rendszerekre is, mint a kabbala, a szufizmus, és így tovább.

Tehát a tanulmányozás tárgyát illető kérdésre az a válasz, hogy minden teozófiai csoport figyelmének központjában a teozófiai hagyománynak kellene állnia. Máskülönben egyáltalán miért kellene a csoportnak teozófiai csoportnak lennie? Egy nagyon világos teozófiai hagyományt hozott létre H. P. Blavatsky és H. S. Olcott, amit aztán mások is kidolgoztak, köztük Annie Besant és munkatársai és az utódok, egészen jelenlegi elnökünkig, Radha Burnierig. Ezen személyek egyike sem tévedhetetlen, vagy ellentmondást nem tűrő. De összességében munkáik a Teozófiának nevezett Ósi Bölcsesség kifejtésének következetesen egybefüggő magvát képezik.

Ezen összetartozó tanításokon kívül kiegészítésként sok más dolog is tanulmányozható, feltéve, hogy teozófiai álláspontból közelítünk hozzájuk, mert a Teozófia minden. De ha bármely csoport középpontja már nem elsősorban a Teozófia, hanem ehelyett valami más, akkor az a csoport megszűnt azt a célt szolgálni, amelyért alakult, mert nem minden Teozófia.

A nemzeti és területi szekciók, valamint a helyi csoportok igen helyénvaló módon önkormányzati joggal rendelkeznek annak meghatározásában, hogy mit fognak tanulmányozni. De ha bármelyik csoport ötletet szeretne meríteni, kikérheti nemzeti szekciója, vagy területi társulása véleményét. Sok nemzeti és területi testületnek vannak kiterjedt információi és javaslatai a teozófiai témákat és azok bemutatási módját illetően. És örömmel megosztják ezeket az eszközöket egymással. Talán hasznos lehet, ha a nemzetközi központ egy jegyzéket készít az ilyen információk fellelhetőségéről, és ha van ilyen irányú érdeklődés, tervbe vehetjük ezt, mint jövő évi feladatot. Bőséges és gazdag források állnak rendelkezésre, hogy elősegítsék egy csoport tevékenységének megtervezését „a legszélesebb és legátfogóbb irányokban”, amint „A Társulat szabadsága” nyilatkozat mondja.

A teozófiai csoportok rendeltetése a Teozófia tanulmányozása és mások számára való nyilvánosságra hozatala. E rendeltetésüket az elsődleges teozófiai hagyományra való összpontosítással tudják betölteni, nem valamiféle korlátolt értelemben véve, hanem a maga gazdagságában és változatosságában. Azzal is be tudják tölteni e rendeltetést, hogy a teozófiai hagyományt egyfajta lencseként alkalmazzák, ezen keresztül szemlélve egy sor más fontos és időszerű témát. Az észben tartandó alap gondolat az, hogy a Teozófia minden, de nem minden Teozófia.

Kötelesség-e a leleplezés?

Írta: **H. P. Blavatsky**

(Megjelent a *Lucifer* c. folyóirat 1888. decemberi számában)

Fordította: DT

(Forrás: „Theosophical Classics”

Blavatsky: Collected Writings, Volume X, p196

[*Lucifer*, Vol. III, No. 16, December, 1888, pp. 265-273])

„Senkit ne ítélj el távollétében; és ha kénytelen vagy megróni, mondd a szemébe, de szelíden, oly szavakkal, mik telve vannak könyörülettel és elnéző jóindulattal. Mert az emberi szív olyan, mint a kusúli növény: megnyitja kelyhét az édes hajnali harmatnak, és becsukja, ha nagy zápor jön.”

- Buddhista előírás

„Ne ítélj, hogy ne ítéltes!”

- Keresztény aforizma

Leglelkiismeretesebb teozófusaink közül nem kevésnek fő a feje, mert úgy érzik – és ezt sajnálattal halljuk –, hogy nehéz választót előtt állnak. Apró okok olykor jókora következményeket váltanak ki. Vannak emberek, akik képesek lennének tréfálkozni, miközben a legdurvább műtetet végzik rajtuk, és hidegvérrel túrnék lábuk amputálását is, ám mégis vihart támasztanak és nyomban lemondanak a mennyek országában rájuk váró jogos helyükről is, ha meg kellene állniuk, hogy csendben maradjanak, mikor valaki a „tyúkszemükre lép”.

A *Lucifer* 13. számában (Vol. III., Szeptember, 63. oldal) egy írást közöltünk „Egy fogadalom jelentéséről” (“The Meaning of a Pledge”). A teljes fogadalmat alkotó hét pont (közhírré csak hatot tettünk) közül az 1., 4., 5., és különösen a 6. nagy lelkiemelőt és szilárd jellemet kíván meg, vasakarattal párosult nagyfokú önzetlenséget, késznek kell lenni a késlekedés nélküli lemondásra, sőt, akár önfeláldozásra is ahhoz, hogy valaki eleget tegyen egy ilyen kötelezettségvállalásnak. Mégis temérdek tagtársunk szó nélkül, vígan aláírta ezt az ünnepélyes „ígéretet” az énről megfélelmezve az emberiség javát szolgáló munkára, mindezt kifogás, zokszó nélkül tették – egyetlen pont kivételével. Bármily furcsa is, a hármas pont volt az, ami szinte minden esetben elbizonytalanította és meghátrálásra készítette a jelöltet. *Ante tubam trepidat**: közülük a

*[*latin* ~Reszket a trombita előtt —ford.megj.]

legjobbak és legkedvesebbek aggodalmaskodnak; és úgy megrettennek a harmadik cikkely trombitaharsanása előtt, mintha attól félnének, hogy Jerikó falainak végzete hull rájuk!

Mi hát ez a *rettentő* fogadalom, amelynek kivitelezése meghaladni látszik az átlag halandók erejét? Egyszerűen ez: –

„KÖTELEZEM MAGAM, HOGY SOHA NEM HALLGATOM ELLENVETÉS NÉLKÜL, HOGY BECSMÉRELJÉK EGY TEOZÓFUS TESTVÉREMET, ÉS TARTÓZKODOM MÁSOK ELÍTÉLÉSÉTŐL.”

Igen egyszerűnek tűnik követni ezt az arany szabályt. Ellenvetés nélkül hallgatni, hogy *bárkit* becsmételjenek, ez egy olyan cselekedet, amit alulbecsülnek mióta csak a pogányság legtávolabbi napjai leáldoztak.

„Nyílt gyalázkodást hallani átok,
S még rosszabb, ha szó nélkül hagyjátok, . . . *

mondja Ovídiusz. Először is talán azért, amint azt Juvenalisz élesen megjegyzi, mert:

„A rágalom, ez a mérgek legmérgezőbbike,
mindig könnyen utat talál *az alantas elmékhez* . . . †

– és azért, mert *az ókorban* nem sokan kívántak efféle elméjünek tűnni. De ma már! . . .

Ami azt illeti, a távollétében mérgezett nyelv által megsebesített embertársunk megvédése, és általában a „mások elítélésétől” való tartózkodás a gyakorlati teozófia lelke, mert az ilyen cselekvés a szolgálólány, aki elirányít a keskeny Ösvényre, mely a „magasabb élethez” visz, olyan élethez, ami elvezet a mindönk által elérni áhított célhoz. Megbocsátás, Jóindulat és Reménykedés a három istennő, kik eme „élet” vezérlői. Az embertársaink elítélésétől való „tartózkodás” tesz néma bizonyosságot arról, hogy jelen van bennünk e három isteni Nővér; a „szóbeszéd” alapján való elítélés pedig hiányukat mutatja. „Ne hallgass a pletykafészekre és a rágalmazóra”, mondja Szókratész. „Mert ahogyan

* [Ovídiusz műveiben be nem azonosított helyen. —*ang.szerk.megj.*]

† [E szakasz valószínűleg Juvenálisz Szatírájának tolmácsolása *Satires*, XIV, 173-76: “inde fere scelerum causae, nec plura venena miscuit aut ferro grassatur saepius ullum humanae mentis vitium quam saeva cupido inmodici census.” —*ang.szerk.megj.*]

felfedé mások titkait, a tieiddel is ugyanúgy tesz majd.” Különben nem is nehéz távol tartani a rossznyelvű rágalmazókat. Ahol nincs kereslet, ott a kínálat is nagyon hamar abbamarad. „Ha az emberek tartózkodnak a *rágalmak meghallgatásától*, akkor a rossznyelvűek tartózkodni fognak a rágalmak terjesztésétől”, tartja egy közmondás. Elítélni annyi, mint magunkat felmagasztalni és az elítélt ember fölé helyezni. Az intoleráns vallások kialakulása óta folyamatosan így tesznek minden nép álszent farizeusai. Tegyük mi is így?

Talán azt mondják nekünk, hogy mi magunk vagyunk az elsők, akik megszegjük az itt védelmezett etikai szabályt. Hogy teozófiai kiadványaink tele vannak „leleplezéssel”, és hogy *Lucifer* letartja fátylóját, hogy legjobb képességei szerint fényt vessen minden rosszra. Erre mi azt feleljük, hogy: ez egészen más dolog. Mi felháborodva leleplezünk rendszereket és szervezeteket, bűnöket, társadalmi és vallási bajokat – az *álszent képmutatást* mindenek előtt: ám tartózkodunk személyek leleplezésétől. Utóbbiak századuk gyermekei, környezetüknek és a Kor Szellemének áldozatai. Könyörület és a segítségnyújtás megkísérlése helyett elítélni és megszegyéníteni egy embert, mondván, hogy mivel leprások közösségében született, ő maga is leprás, ez olyan, mintha egy szobát átkoznánk, amiért az sötét, ahelyett, hogy egy csendesen gyűjtött gyertyával oszlatnánk el a homályt. „A rossz cselekedetek megduplázódnak egy rossz szóval”; és nem is tud az ember egy általános rosszat elkerülni vagy eltávolítani azzal, hogy maga is rosszat tesz és kijelöl egy bűnbakot egy egész közösség bűneinek levelezklésére. Ezért hát mi e közösségeket leplezzük le, nem pedig azok tagjait; rámutatunk a mi híres-neves társadalmunk romlottságára, kimutatjuk az ehhez vezető ártalmas nevelési-oktatási rendszereket, és látni engedjük ezeknek a tömegekre gyakorolt végzetes hatásait. Nem vagyunk részrehajlóbbak a magunk irányában sem. Készek vagyunk bármely nap odaadni az életünket a TEOZÓFIÁÉRT – az Egyetemes Testvériség eme nagyszerű ügyéért, amiért élünk és lélegzünk – és ha kell, a saját testünkkel védünk meg minden igaz teozófust, mégis ugyanolyan nyíltan és ugyanolyan hevesen leplezzük le azon irányvonalak kicsavarását, eltorzítását, amelyekre a Teozófiai Társulat eredetileg épült, és az eredeti rendszer fokozatos meglazítását és aláaknázását számos magas tisztségviselőjének álokoskodása által. Viseljük most a karmánkat alázatosságunk hiánya miatt a Teozófiai Társulat korai éveiben; mert kedvenc aforizmánkat: „Nézd, hogy szeretik egymást ezek a keresztények” manapság minden

nap, sőt, óránként visszahalljuk átírt változatban: „Nézd csak, hogy szeretik egymást a mi teozófusaink”. És reszketünk, ha arra gondolunk, hogy míg a Teozófiai Társulatban általában meglévő számos módszerünket, viselkedésmódunkat, szokásunkat jó útra nem tereljük vagy el nem távolítjuk, addig *Lucifer* egy nap kénytelen lesz számos foltot feltárni a saját becsületünkön – pl. az önimádatot, a jóindulat hiányát, és más teozófusok boldogulásának feláldozását valaki személyes hiúságának oltárán – sokkal „ádázabban”, mint ahogy valaha leleplezte a különféle ámitásokat és hatalommal való visszaélést az államegyházakban és a modern társadalomban.

Mindazonáltal vannak Társulatunknak olyan tagjai, kik elfeledve a saját szemükben lévő gerendát, komolyan azt hiszik, hogy az ő kötelességük leleplezni minden szálkát, mit felebarátjuk szemében találnak. Így egyik legbecsesebb, legkeményebben dolgozó és legfennköltebb gondolkodású tagtársunk ezt írja az említett 3. cikkelyt illetően: –

A „fogadalom” arra kötelezi letevőjét, hogy soha senkit nem becsmérel. De én úgy vélem, hogy vannak olyan helyzetek, amikor a szigorú leleplezés kötelességével tartozunk az igazságnak. Vannak a hűtlenségnek, hamisságnak, alávalóságnak olyan esetei a magánéletben, amiket le kellene lepleznie azoknak, akik bizonyosak afelől; és a közéletben is vannak esetek: megvesztegethetőség, hamisítás, elbutultság – amiket a jó honpolgárnak kötelessége könyörtelenül osztorozni. A teozófiai kultúra nem lenne jótétemény a világnak, ha a gyávaságot, gyarlóságot, az erkölcsi alkat renyhességét kényszerítené ki. . . .

Őszintén sajnáljuk, hogy egyik legderekből testvérünknek ilyen téves nézetei vannak. Legelőször is: szegényes az a teozófiai kultúra, amely elmulasztja átváltoztatni saját szülőföldjének, országának egyszerű „jó honpolgárát” a világ „jó honpolgárává”. Az igaz teozófus szívében világpolgár kell hogy legyen. Magához kell ölelnie az emberi nemet, az egész emberiséget filantróp, emberbaráti érzülettel. Magasabbrendű és messze nemesebb azok egyikének lenni, akik szeretik embertársaikat fajra, vallásra, társadalmi osztályra, vagy bőrszínre való tekintet nélkül, mint egyszerűen csak jó hazafinak, vagy ami még kevesebb, egy fanatikus párttagnak lenni. Mindenkit azonos mércével mérni kegyesebb és istenibb, mint segíteni az országunkat azon privát ambíciójában, hogy hatalmasabbá váljon, és a MOHÓSÁG és ÖNZÉS nevében vívott véres háborúban és versengésben. „A szigorú leleplezés kötelességével tartozunk az igazságnak.” Úgy van; azzal a feltétellel bár, hogy az embernek

a rossz gyökerét kell leleplezni és az ellen kell harcolnia, és nem arra fordítania szenvedélyét, hogy leverje a növény felelősségre nem vonható virágait. A bölcs kertészeti szakértő gyökerestől kitepi a parazita dudvákat, és nem igen vesztegeti idejét arra, hogy nyeseóllójával levagdossa a kártékony gyomnövények fejét. Ha egy teozófus történetesen közhivatalnok, bíró vagy igazságügyi tisztviselő, ügyvéd, vagy akár igehirdető, akkor természetesen az országa, a lelkiismerete, és a bizalmukat belé helyezők iránti kötelessége „szigorúan leleplezni” a „hütlenség, hamisság, alávalóság” minden esetét, még a magánéletben is; de – *nota bene* – csak ha hozzá folyamodtak és arra rendelték, hogy gyakorolja jogszerű, törvényen alapuló jogkörét, máskülönben nem. Ez sem nem „rosszatmondás”, sem nem „elítélés”, hanem az emberiségért való igaz munkálkodás; ez az embernek azon törekvése, hogy az emberiség részét képező társadalmat megóvja a visszaélésektől, és megvédje a köztisztviselőként gondjaira bízott honpolgárok tulajdonát a jogtalan elvételtől. De az igazságügyben dolgozó teozófus még ebben az esetben is kitűnhet azzal, hogy irgalmas, Shakespeare szigorú bíróját idézve: „Azzal vagyok leginkább irgalmas, ha igazságos vagyok”.*

De mit kezdjen felebarátai vétségeivel a Teozófiai Társulat azon „dolgozó” tagja, aki független bármely közfeladattól vagy hivattaltól, aki sem bíró, sem államügyész, még csak igehirdető sem? Ha a T.T. valamely tagja bűnösnek találtatik a fentebb számba vett, vagy még rosszabb bűncselekményben, és ha egy másik tagnak erre vonatkozóan megcáfolhatatlan bizonyíték jut tudomására, fájó kötelességévé válhat, hogy a dolgot az alosztálya tanácstestületének tudomására hozza. A Társulatunkat is védeni kell, mint ahogy nagyszámú tagságát is. Ez is csupán egyszerű igazságosság volna. Egy természetes és az igazsághoz hű tényállítást nem tarthatunk „szapulás”-nak, „gonosz beszéd”-nek, vagy testvérünk elítélésének. Akárhogy is, e között és a szándékos rosszindulatú intrika (rágalmazás, „fúrás”, kibeszélés, pletyka) között széles szakadék van. A hármas cikkely csak azokat érinti, akik semmilyen módon nem felelősek felebarátjuk cselekedeteiért vagy életkörülményeiért, és mégis bírálják és bűnösként elítélik az illetőt minden adandó alkalommal. És ilyen esetben válik ez – „rágalomma” és becsmérő „gonosz beszédé”.

*[Shakespeare: Szeget szeggel (Measure for Measure) c. komédiájából.

„I show it most of all when I show justice.” – ez Greguss Ágost fordításában így szól: „Mint igazságos / Vagyok leginkább az” —*ford.megi.*]

Így értjük hát a kérdéses cikkelyt; nem hisszük tehát, hogy azt érvényre juttatva a „teozófiai kultúra” előmozdítaná a „gyávaságot, gyarlóságot, vagy az erkölcsi alkat renyhességét”, hanem ezeknek épp az ellenkezőjét. Bízunk benne, hogy az igazi bátorságnak bajosan van köze a kárhoztatáshoz; és abban sincs sok bátorság, ha bíráljuk és bűnősként elítéljük embertársainkat a hátuk mögött, akár másokkal bántak méltatlanul, akár minket sértettek. Tekintsünk a Gautama Buddha, vagy az Evangélium Jézusa által emlékezetünkbe vésett páratlan erényekre úgy, mint „gyávaságra”? Akkor az előbbi által prédikált etikai rendszer, az az *erkölcsi kódex*, amit Max Muller professzor, Burnouf és még Barthélemy Saint-Hilaire is egybehangzóan *a világ által valaha ismert legtrókéletesebbnek* nyilvánítottak, az nem több semmitmondó szavaknál, és a hegyi beszéd pedig jobb lett volna, ha egyáltalán meg sem íródik. Levélírónk a gonosznak való ellen nem állás tanítását, a minden teremtményhez való kedvességet, és mások javáért saját énünk feláldozását gyarlóságnak és gyávaságnak tartja? És az utasítások, miszerint „Ne ítélj, hogy ne ítéltess”, és „Dugd vissza hüvelyébe a kardod . . . mert kard által vész mind, ki kardot ragad”, ezek „az erkölcsi alkat renyhességének” tekintendők, vagy pedig *a Karma hangjának*?

De levélírónk nincs egyedül gondolkodásmódjával. Számos férfi és nő, jó, emberszerető, önfeláldozó és minden más tekintetben hiteles, aki habozás nélkül vállalja a „Fogadalom” összes többi pontját, mégis szorongó aggodalmat érez és szinte reszket ezen különös cikkely láttán. De miért? A válasz egyszerű: egyszerűen azért, *mert félnek egy (számukra) nem tudatos, majdnem elkerülhetetlen ESKÜSZEGÉSTŐL.*

A tanmese tanulsága és az abból levont következtetés sokatmondó. Egy nyílt sorscsapás ez a keresztény oktatásban és a civilizált modern társadalmunk összes köreiben és minden *keresztény* vidéken. Ez az erkölcsi rákfene – a megszokás, hogy felebarátunkat és embertársunkat minden adandó alkalommal rosszindulatúan bíráljuk – olyan mélyen, a velejéig beette magát a társadalomnak minden rétegébe, az alsótól a legfelsőbbig, hogy azok legérdemesebb tagjai most már a saját nyelvükben sem mernek megbízni! *Nem mernek bízni magukban*, nem hiszik, hogy képesek tartózkodni mások elítélésétől – pusztán a megszokás hatalma miatt. Igencsak baljóslatú „idők jele” ez.

Valóban, bármely nemzetiséghez is tartozunk, legtöbben a rosszindulatú pletykálgatás, szeretetlen kritizálás és nagybani elítélés sűrű légkörében születtünk és nőttünk fel. Ezirányú oktatásunk már a gyer-

mekszobában kezdődik, ahol a dajka utálja a nevelőnőt, az utóbbi utálja a tanítónőt, és a „babára” tekintettel nem lévő cselédek és az oktatóval szüntelenül veszekedő gyerekek, állandóan hibákat találnak és belekötnek egymásba, és szemtelen megjegyzéseket tesznek minden látogatóra. Ugyanez az edzés folytatódik a tanteremben, akár a közoktatásban, akár házitanítóktól tanulunk. Mindez a folyamat etikai kifejlésének csúcspontját vallási nevelésünk és gyakorlati útbaigazításunk éveit alatt éri el. Át meg átitatnak minket a büntudatra-ébredéssel, miszerint mi magunk „bűnben és eredendő romlott állapotban születünk”, és a vallásunk az egyetlen, ami megmenthet minket az örök kárhozattól, míg az emberiség többi része kiolthatatlan pokoltűzre van eleve elrendelve az idők kezdete óta. Azt tanították nekünk, hogy minden más ember istenének és vallásának gyalázása a saját bálványaink iránti hódolat jele, és dicséretre méltó cselekedet. Maga az „Úr Isten”, a „személyes Abszolútum” úgy vésődött bele fiatal képlékeny elménkbe, mint aki folyton szapulja és megbélyegzi teremtményeit, kárhoztatja a „csökönyös zsidót” és megkísérti a népeket.

Éveken át időről-időre a legválogatottabb átkokkal és szitkokkal gazdagítják az ifjú protestánsok elméjét és szókinccsét a *Commination Service* szertartásuk, vagyis az „Isten bűnösök elleni haragjának és ítéletének felidézése” segítségével és imakönyveik által, azonkívül a legtöbb teremtményre szórt örök kárhoztatás által; és a római katolikus ifjú születésétől kezdve állandóan káromlással és kiátkozással való fenyegetéseket hall az egyháztól. A Biblia és az anglikán egyház imakönyvei azok, ahonnan a minden társadalmi osztályhoz tartozó fiúk és lányok értesülnek a bűnökről, amelyek említése Zola műveiben a törvény tilalma alá esik, immoralizáló és züllesztő hatása miatt, ám amelyekre a templomban, számbavételük és megátkozásuk után a béketűrő és alázatos Jézus lelkésze kimondatja fiatallal és öreggel az áment. Jézus azt mondja *ne káromolj, ne átkozódj, ne ítélezz, hanem „szeresd ellenségeidet, áldd azokat kik téged átkoznak, cselekedj jót azokkal kik gyűlölnék és üldöznek téged”*. De az egyházi törvény és a papok azt mondják: Egyáltalán nem. Vannak vétkek és bűnök „amelyekre ti saját szátokkal erősítetek meg az Isten átkát, mint olyat, ami megérdemelten kijár” (*lásd a fentebb említett „Commination Service”-t*). Egyáltalán nem csoda hát, ha a keresztények később az életben is kegyesen próbálják követni „Isten” és a pap példáját, hiszen fülükben még mindig ott cseng az „Átkozott legyen az, aki elmozdítja szomszédja határvétét” és „Átkozott legyen, aki” ezt, azt, vagy amazt csinálja, még az is, „aki emberbe

helyezé bizalmát” (!), és ott cseng fülükben „Isten” ítélete és kárhoztatása. Ítéleznek és kárhoztatnak hát jobbra-balra, nem tagadván meg maguktól a nagybani gyalázkodást, kedvükre „felidézve Isten haragját”. Elfelejtik talán, hogy a legutóbbi átok – a házasságtörők és iszákosok, bálványimádók és zsarolók elleni *anatéma*, egyházi átok – magában foglalja a „KÖNYÖRTELENEKET és RÁGALMAZÓKAT” is? És elfelejtik, hogy ezen legutóbbi *keresztényi* tüzes istennyila után csatlakozva az ünnepélyes „ámen”-hez *megerősítették „saját szájukkal az Isten átkát, mint olyat, ami megérdemelten kijár”* saját bűnös fejükre?

Ám úgy látszik, ez kevésbé aggasztja társasági rágalmazóinkat. Mert amint a templombajáró emberek vallásosan felnevelkedett gyermekei kikerülnek iskolapadjaik közül, máris kezelésbe veszik őket az előttük járók. A rágalom iskolájában*, ahogy e világot nevezik, a záróvizsgája előtt állót tapasztaltabb és jártasabb nyelvek készítik fel, hogy doktori címet szerezzen a kenetteljes frázispuffogatás és az „Isten haragjának felidézése” általi átkozódás tudományában, ehhez a társadalom tisztaságának csatlakoznia kell a hívők egy gyülekezetéhez: hogy egyházközségi tanácstaggá, vagy javadalmazónóvé váljon.

Ki merné tagadni, hogy korunkban a modern társadalom összképét tekintve egy hatalmas arénává vált, amelyben afféle erkölcsi gyilkosságokat követnek el két csésze ötórás tea között, tréfásan gúnyos élcelődés és nevetgélés közepette? Társadalmunk ma jobban mint valaha egyfajta nemzetközi mézarszék, amelyben a kereszténység és a kulturált világi terefere, a szalonok és a templomok lobogó zászlai alatt, ki-ki sorjában, amint hátat fordít áldozati állattá válik, a vezeklés engesztelő áldozatává, kinek megperzselt húsa a kicsinyes kispolgári konvenciók oltárán illatozik. Imádkozunk, testvéreim, és adjunk hálát Ábrahám és Izsák Istenének, hogy mi már nem a kegyetlen Néro idejében élünk! És ó! legyünk hálásak, hogy nekünk már nem kell annak veszélyétől tartanunk, hogy betessékelnék minket a Kolosszeum küzdőterére, hogy ott az éhes vadállatok állkapcsai közt leljünk viszonylag gyors halált! Az csupán a kereszténység öndicséréte, hogy módszereink és szokásaink csodásan megenyhültek a kereszt jótékony árnyékában. Elég csak belépnünk egy modern szalonba, hogy megtaláljuk az említett vadállatok élethű jelképes megjelenítőit, amint kárörvendő tekintettel lakmároznak legjobb barátaink

* [a megszólás magas iskolája („The School for Scandal” „A rágalom iskolája” Sheridan vígjátéka) —*ford.megj.*]

szétmarcangolt tetemein. Micsoda elegáns és vérengző nagy macskák, akik kedves mosollyal és ártatlan szemekkel hegyezik rózsaszín karmait a macska-egér játszma előtt. Jaj annak a szegény egernek, akire lecsapnak ezek a büszke *társasági macskafélék!* Evekig véreztetik az egeret, mielőtt megengednék, hogy végleg elvérezzen. Az áldozatnak hallatlan erkölcsi vértanúságot kell elszenvednie, újságokon és *barátokon* keresztül kell megtudnia, hogy életének egyik vagy másik szakaszában elkövetett minden egyes bűnt és vétket, amit az „Isten haragját felidéző” szertartás felsorol, mígnem az említett eger, hogy elkerülje a további üldöztetést, maga is vérengző társasági macskává változik át, és sorjában félemlíti meg a többi egeret. A két aréna közül melyik a kívánatosabb, testvéreim – a régi pogány, vagy a keresztény országoké?

Addison nem talált eléggé erőteljesen megvető szavakat a mindkét nemhez tartozó világi Káinok e rosszindulatú társasági pletykálgodásának helytelenítésére.

Mily gyakran [kiált fel tiltakozva] intézzük el egy mosollyal vagy egy vállrándítással egy ember becsületességét és tisztességét? Hány jó és nagylelkű tett merült feledésbe egy bizalmatlan tekintet miatt, és hányat bélyegeztek meg a rossz indíték gyanújával egy a kellő helyen és időben elejtett titokzatos célozgatás által. Nézd. . . . az erkölcsi tisztaság mily nagy része vettettet ki a világból hideg, kimért célozgatással – egy fejmozdulattal, vagy egy könnyörtelen kacsinással gyanút ébresztve, olyan emberek irigysége által, akik maguk túlvannak az erkölcsi tisztaság minden „kisértésén”. Mily sokszor megesik, hogy egy tehetetlen teremtés jó hírneve elvész egy híresztelés által – amit az illető, aki minden erejével azon fáradozik, hogy terjessze, nagy sajnálattal és együttérzéssel konstatál – ő szívből sajnálja – és biz’isten reméli, hogy nem is igaz!

Addisonról áttérünk ugyanezen téma Sterne általi tárgyalására. Ő folytatni látszik ezt a leírást, mondván:

A rágalom fegyvertára olyannyira bővelkedik az önmaga célbajuttatását valamint álcázását szolgáló eszközökben, hogy ha az említett enyhébb fegyverei is oly fájó sérüléseket ejtenek, akkor mit mondhatunk a nyíltan és szemérmetlenül botrányt keltő rágalmazásról, amit már nem köt meg óvatoskodás, amit nem korlátoz a józan önmérséklet? Ha az előbbi olyan, mint a sötétben kilótt nyílvevő, amely titkon oly nagy kárt okoz, akkor az utóbbi olyan, mint a fényes nappal tomboló pestis, elsöpör mindent maga előtt, megkülönböztetés nélkül leterítve a jót és a rosszat egyaránt; százak buknak el mellette, és ezek a jobb keze felől; elbuknak, kényes pontjukat ért oly mély

sebbel, oly kíméletlenül tönkrevágva, hogy néhányuk soha nem heveri ki sem a kapott sebesülést sem a szívfájdalmat.

Ilyenek a rágalom következményei, és a karma szempontjából nézve sok ilyen eset *túltesz egy véres gyilkosságon*. Így tehát azok, akik az „emelkedettebb életet” akarják élni a Teozófiai Társulat „dolgozó tagjai” közt, ehhez a szent fogadalomhoz kell tartásuk magukat, vagy maradhatnak „herék”, *henyélő* tagok.* Nem ez utóbbiakhoz szólnak ezen oldalak, nem mintha érdekelné őket ez a kérdés, és ez a tanács nem is a T.T. tagjainak nagy átlagához szól. Mert a tárgyalt „fogadalmat” csak azon tagok teszik le, akik „alosztályi” köreinkben kezdenek működni a T.T. „dolgozó” tagjaiként. Mindenki más, vagyis azon tagok, akik szívesebben maradnak csak dísznek, és a „kölcsonös rajongó csodálás” csoportjaiba tartoznak; vagy azok, akik pusztán kíváncsiságból csatlakoztak, majd csöndesen elszunnyadtak anélkül, hogy megszakították volna kapcsolatukat a Társulattal; továbbá azok, akik csak felszínesen érdeklődnek (ha egyáltalán érdeklődnek), csupán lagymatag vonzódással a mozgalom iránt – és ők alkotják a többséget Angliában – ők nem kell, hogy efféle fogadalommal terheljék magukat. Évekig ők voltak „a görög kórus” a Teozófiai Társulat néven futó forgalmas színdarabban, és szívesebben maradnak meg annak, amik voltak. A „kórus” tagjainak, tekintettel a létszámukra, csakúgy mint a múltban, ma sincs más dolguk, mint hogy végignézzék, mi zajlik a színmű szereplői által játszott cselekményben, és csak egyszer-egyszer kell megnyilvánulniuk, azáltal, hogy elismélik a színészek monológjaiból a zárszavakat, vagy csendben maradnak – tetszésük szerint. „Filozófusok egy napra” („Philosophers of a day”), ahogy Carlyle hívja őket, nem kívánják, hogy „számítsanak”, és senki nem is várja ezt el tőlük. Tehát, még ha olvassák is e sorokat, tisztelettel kéretik, hogy emlékezzenek rá, hogy a mondottak nem vonatkoznak a tagok fentebb számbavett osztályainak egyikére sem. Közülük legtöbben

*Mielőtt bárki magára venné ezt a bekezdést, ne feledjük, hogy az igazi „dolgozó tag” az, aki önmagában kimunkálja, hétköznapijaiban gyakorlativá teszi az Ősi Bölcsesség értékeit, ezáltal él „emelkedettebb életet”. Ez persze egyáltalán nem zárja ki a Társulatban, mint fizikai szinten is működő szervezetben önzetlenül végzett aktív tevékenységet sem, azzal a kikötéssel, hogy a valódi, mélyreható, minőségi teozófiai munka nem keverendő össze a felszínes nyüzsgéssel, verbális kompenzációval, a szellemi tétlenségből fakadó mennyiségi pótcselekvéssel.

úgy léptek be a Társulatba, mintha csak egy százforintos könyvet vásároltak volna. Amit csak azért nyitottak ki, mert csábította őket az újszerű könyvborító vonzereje; pár pillantással átfutottak a tartalomjegyzéken és a címen, a jelmondaton és az ajánlason, aztán félretették egy hátsó polcra, és nem foglalkoztak vele többet. Joguk van a kötethez, megvásárlásának jogcímén, de nem jelent nekik többet, mint egy divatjamúlt bútordarab, amit félretettek a lomtárba, mert az ülése nem elég kényelmes, vagy nem áll arányban erkölcsi és intellektuális méreteikkel. Százat az egyhez hogy ezek a tagok még csak rá se néznek a *Luciferre*, mert mára teozófiai statisztikai tényné vált, hogy előfizetőinek *több mint kétharmada* nem teozófus. A *Lucifer* idősebb testvérei – a Madras *Theosophist*, a New York *Path*, a francia *Le Lotus*, de még a csodálatosan olcsó és nemzetközi “T. P. S.” (of 7, Duke Street, Adelphi) sem szerencsésebbek nálunk. Mint minden prófétának, részük van megbecsülésben, de nem a saját hazájukban, és hangjuk a teozófia mezőin tényleg olyan, mint „a pusztába kiáltott szó”. Ez nem túlzás. Ezen különféle teozófiai folyóiratok előfizetőinek arányát nézve a T.T. tagjai, *akiknek ezek a sajtóorgánumai*, és akiknek egyedüli javára alapították ezeket (szerkesztőik, impresszáriói, és az állandó külső munkatársakból álló egész szerkesztőségi gárda *ellenszolgáltatás nélkül* dolgozik, ráadásul saját – rendszerint sovány – pénztárcájukból fizetik a nyomdát, a lapkiadót és alkalmi külső munkatársakat), átlag *15 százalékot* tesznek ki. Ez is az idők egy jele, és mutatja a különbséget a „dolgozó” és a „pihenő” teozófus között.

Nem zárhatjuk sorainkat anélkül, hogy még egyszer meg ne szólítanánk az előbbit. Közülük ki ragaszkodik továbbra is azon álláspont fenntartásához, miszerint a 3. cikkely nem sarkalatos alapelve azon etikai kódexnek, amelynek minden *valóban egygyéválni* igyekvő teozófust kalauzolni kellene? Mert egy ekkora szervezetben, amely a legheterogénebb nemzetiségű, jellemű, vallású és gondolkodásmódú férfiakból és nőkből áll, ezáltal könnyen ürügyet kínálva a veszekedéshez és viaskodáshoz, nem volna-e ildomos, hogy e cikkely a Teozófiai mozgalomhoz csatlakozó minden egyes – dolgozó, vagy ornamentikus – tag kötelességének szerves részévé váljon? Szerintünk az volna, és az Adyarban a következő évfordulón összeülő igazgatótanács képviselőinek további megfontolására bízunk a dolgot. Egy emelkedett etikai rendszert – minden korábbi etikai kódex lényegét – célul kitűző Társulatban, amely nyíltan megvallja azon törekvését, hogy gyakorlati példája és életmódja

által felülmúlni és megszegényíteni igyekszik minden vallás követőit, e Társulat sikerének egy ilyen fogadalom elengedhetetlen feltételét alkotja. Egy olyan gyülekezetben, ahol „a csípős csalán közelében virágzik a rózsza”, és ahol az ádáz tövisek gyakoribbak, mint az édes illatú virágok, egy ilyen természetű fogadalom az *egyedüli megváltás*. Az ember ember általi – szociális, vallási, vagy filozófiai téren végzett – kölcsönösen kötelességszerű szolgálatának tudományaként semmilyen Etika nem tekinthető teljesnek vagy következetesnek egy ilyen szabály érvényre juttatása nélkül. Ezen túlmenően, ha nem akarjuk, hogy Társulatunk *de facto* és *de jure* az „Egyetemes Testvériség” zászlaja alatt parádézó gigantikus szélhámossággá váljon – akkor a szabályok e szabályának megsértését minden alkalommal a rágalmazó eltávolításának kellene követnie. Becsületes ember, és főleg egy teozófus nem veheti semmibe Horáciusz ezen sorait:

„Az, ki távollévő társait szidja,
Vagy rágalmat hallván jó híréket nem óvja
Elárulja, s megvetést hoz társa fejére;
Az ilyen ember GAZFICKÓ — feltétlen óvakodj tőle!” *

* [*Satires*, I, iv, 81-85, a latin szöveg így szól:
“. . . . absentem qui rodit amicum,
qui non defendet alio culpante, solutos
qui captat risus hominum famamque dicacis,
fingere qui non visa potest, commissa facere
qui nequit: hic niger est, hunc tu, Romane, caveto.”
—ang.szerk.megj.]

Erősség vagy erőtlenség

Írta: **Radha Burnier**

(Megjelent a *The Theosophist* 2001. novemberi számában)

Fordította: DT

A Teozófiai Társulat minden komoly tagjának világosan tudnia kellene, hogy a Társulat nem kínál valamifajta teológiát vagy dogmát, egy istent, gurut vagy tekintélyszemélyt; nem ír elő hittételeket és nem támogatja az alárendeltséget, a függőséget. Mint azt Annie Besant megállapította: „Úgy tartjuk, hogy az Igazságot tanulás, elmélkedés, tiszta élet, és a magasztos eszmék iránti odaadás útján kellene keresni.” Ha a TT kevésbé ijesztő ösvény követését ajánlaná, és egymást követő gurukat dicsőítene, akik könnyebben azonosíthatók diszruháik, kinyilatkoztatásaik, jelképeik és egyéb díszes csalik alapján, az sokkal több embert vonzhatna a nyájba. De miféle célt szolgálna ez?

Vannak személyek, akik szívesen látnák a Társulat taglétszámának gyors növekedését és népszerűségének fokozódását. Ők szeretnék a nagyközönség kedvében járni olyan pszichológiailag megnyugtató dolgokkal, amiknek kevés, vagy semmi közük az egyetemes testvériséghez, amely a Társulat fő célja, vagy az igazság közös kereséséhez és az irányába való törekvéshez, amely a szerteágazó szekciókat és tagokat szellemileg összeköti az egység szeretetteljes kötelékével. A Társulat gyenge pontjának tartják azt, hogy nem nyújt a közizlés szerinti keresletet kielégítő szórakozást és nem változtat irányvonalán a népszerűség érdekében.

A Társulat világos álláspontja az, hogy nem szórakoztatja a világot annak kíváncsi szerinti, hanem támogatja az embereket a bölcsesség saját magukban lévő forrásának felfedezésében. Ez nem erőtlenség, hanem épp ez a Társulat erőssége. Amint azt a Mahatmák kifejtették, a Társulatnak nem célja hitet vagy függőséget belenevelni az emberekbe, hanem az a szándéka, hogy „az önmagáért való erényt tanítsa, és azt, hogy az ember az élet minden területén járjon a saját lábán, ahelyett, hogy egy teológiai mankóra támaszkodna, ami számtalan korszak óta közel minden emberi gyötrelmek oka volt”. KH eme kijelentését megerősítette Adeptus társa, M is, aki ezt írta egy tagnak: „Az erő egyedüli forrásként számon tartott istenségnek [mondhatjuk akár azt is, hogy egy gurunak] való megalázó alárendeltség állandó érzésétől az ember elve-

szíti minden önbizalmát valamint az önálló munkálkodásra és kezdeményezésre sarkalló hajtóerőt.”

Mivel a világegyetemet törvény uralja a létezés sűrűbb szintjein csakúgy, mint a finomabb síkokon, és mert ok és okozat elválaszthatatlanul összefüggőek, minden ember csak azt kapja, amit kiérdemel. A teozofikus ösvény követése azt jelenti, hogy csak tanulás, elmélkedés, az élet tisztasága és a magasztos eszmék iránti önzetlen áldozat által nyerhető megvilágosodás.

A Társulat jelenlegi (és a jövőben is fenntartandó) rendíthetetlen álláspontja nem a hitet (meggyőződést) bátorítja, hanem a kutatást; nem az istentől vagy gurutól való függőséget, hanem a mindegyikünk saját szívében lévő szellemi intelligenciába vetett bizalmat, és azt az elhatározást, hogy engedjük ezt a fényt ragyogni azáltal, hogy magunkévá tesszük a jól kipróbált módokat, melyek eloszlatják az önző és tudatlan elme sötétségét.

HPB az önfeláldozásról (A teozófia kulcsa c. könyvében)

- *A mindenkivel, mint egyenrangúval való méltányos bánásmód és a minden teremtmény iránti szeretet a teozófia legmagasabb irányelve?*

- Nem; van egy még ennél is jóval magasabb.

- *Mi lehet az?*

- Másoknak *többet* adni, mint magunknak – *önfeláldozás*. Ez volt az az irányelv és értékmérő, ami oly kiváltképp jellemezte az emberiség legnagyobb tanítóit és mestereit – pl. a történelmi Gautama Buddhát, és az evangéliumok Názáreti Jézusát. Csak ez a jellemvonás lehetett elég ahhoz, hogy biztosítsa számukra az utánuk következő nemzedékek örökké tartó nagyrabecsülését és háláját. Mindemellett azt mondjuk, hogy az önfeláldozást józan megkülönböztetőképességgel együtt kell használni; és a szóban forgó önfeladás, ha igazságos méltányosság nélkül, vagy vaktában gyakorolják, a velejáró következményekre való tekintet nélkül, akkor gyakran nem csak hiábavalónak, de ártalmasnak is bizonyulhat.

A teozófia egyik alapszabálya az igazság szolgáltatása az egyénnek – a kollektív emberiség egy részegységéként tekintve, nem pedig személyes önérvényesítésként, másoknak nem többet és nem kevesebbet; kivéve, ha az egyén feláldozása valóban a sokaság javát szolgálja.

Tudod-e, mi a Keresztrefeszítés?

Írta: Z. Kozma Mária

Azt hiszed, tudod. De nem tudod te sem és senki nem tudja addig, míg saját magát önként oda nem szánja a másik ember érdekében, a Másik Ember életéért. Mert ez a Kereszt: odaadni minden erőt, álmot, pénzt, nyugalmat, saját érdeket, tudva, hogy ezért nem jár viszonzás, nem is kaphatsz jutalmat érte, mert Ez: Kereszt. És ha keserű is a pohár, ha Isten is elhagy, akkor is mindent odaadni azért, hogy a Másik éljen, ha csak egy perccel is tovább, mint az kijárna neki érdemei szerint. Valami titkos kényszer űz és késztet erre az áldozatra; nincs megértés az emberek részéről, nincs hála a Másik embertől, nincs jutalom Istentől, mert erre nincs magyarázat, csak belső indíttatás.

A Kereszt az, amit vállalni kell önként. Mert amit kényszerből viselünk el, az a Büntetés. És a büntetés mindig fáj, rosszul esik, méltatlanul súlyosnak tartjuk, szeretnénk lerázni, megszabadulni tőle. És hiába magyarázzuk hibáinkat, mentegetjük vétkeinket, bocsánat nincs. Csak következmény. És azt mondjuk: ez a Büntetés.

A kereszt az nem büntetés. Az sokkal magasztosabb, mert ugyan önként feszítem meg magam, odahagyva mindent, ami jogosan az enyém lehetne, amit még meg kellene tennem, amit még végig lehetne élnem, de mindezt leteszem, elengedem, nem ragaszkodom hozzá, lemondok róla csupán azért, hogy a Másik Ember csak egyszer is megkönnyebbülten felsóhajtson, megszabaduljon saját nyomasztó sorsától.

Azt kérdezed: nehéz-e a Kereszt?

Igen, roppantul nehéz, és útközben már le is tennéd, megosztanád a terhet, de már nem lehet, mert a hátadba beleveste magát, arcodra rárótt a szenvedés barázdáit, és eleshetsz, senki nem emel föl, csak újabb ütleget és kint kapsz, és az út vége még messze van. Ha levegőt se kapsz, ha arcod veritékét kegyesen más törli le, ha néha titkos segítség érkezik, tudd: csak ennyi jut neked. Bármilyen fáradt is vagy, már nincs menekvés, mert vállaltad. Vállal, háttal, két kapaszkodó karral, rogyadozó lábakkal, kétségbeesett tekintettel végig kell menni az úton, melynek a végén nem pihenés, hanem halál vár. Ezzel a tudattal vállaltad az egész áldozatot a Másik Emberért.

És, ha már ennyi áldozatot hoztál Érte, akkor jössz rá, hogy Ő egy rész belőled. Te is Ő vagy, Ő is Te vagy. Összeforrasztott, összeolvasztott az áldozat. Ennyi a jutalom.

Nem több és nem is kevesebb.

Adyar – a TT nemzetközi székhelye

Írta: **Pedro Oliveira**

(Forrás: a *Theosophical Encyclopedia* szócikkei)

Fordította: DT

ADYAR NEMZETKÖZI KÖZPONT. A Teozófiai Társulat nemzetközi székhelye, amely az Adyar folyó déli partján helyezkedik el Chennai-ban (korábban Madrasz), Dél-Indiában.

Korai története

1878. december 17-én a TT két alapítója, Helena Petrovna Blavatsky és Henry Steel Olcott elhagyták New Yorkot, és 1879. január 3-án Londonba érkeztek. Londont január 19-én elhagyva 1879. február 16-án érték el Bombayt, és ebben a városban létesítettek központot. 1882. május 31-én egy dél-indiai körút során megmutatták nekik a Huddleston Gardens nevű birtokot az Adyar folyó déli partján, közel Madrasz városhoz, egy nagy, gyarmati stílusú házzal és két gazdasági épülettel. Olcott feljegyezte a naplójába, hogy amikor Blavatskyné és ő meglátták, abban a pillanatban tudták, hogy „megtaláltuk jövőbeli otthonunkat”. A két alapító 1882. december 19-én telepedett le Adyarban.

Az eredeti épület fejlesztése már 1883-ban megkezdődött. Négy éven belül az első nagyobb átalakítások eredményeként kialakult a székház jelenlegi nagy csarnoka, ahol az összes fontosabb összejövetelt tartják. A következő év során épült meg az újonnan alapított Adyar Könyvtár (amely ma a Társulat múzeumának ad otthont) szembeszökő külső falával, melynek panelein nyolc elefántfej szobor látható. A századforduló után is folytatódtek a módosítások és hozzáépítések. Mindenek előtt a TT korai vezető egyéniségeinek teljesítőképesége, előrelátó látomása és szellemi tetteje nyújtott ihletet és útmutatást, melynek nyomán Adyart azzá a "ragyogó központtá" tették, amilyenek ma is láthatjuk.

Terjeszkedés Annie Besant elnöksége alatt

Amikor 1907-ben Annie Besant lett az elnök, a Társulat birtoka 11 hektáron terült el (27 acre*). [*1 acre, vagyis angol hold = 4840 sq. yards = 0,405 hektár, v. = 0,703 kat. hold, v. = 4046,78 m², v. = 1125 négyszögöl.] 1911 végére 102 hektárra (253 acre) növelte, megvásárolva azokat a területeket, amiket ma úgy ismerünk, mint Alsace Grove, Blavatsky Gardens, Olcott Gardens, Besant Gardens és Damodar Gardens [grove = li-

get, berek; gardens = park, liget]. A tagok is nagylelkűen járultak hozzá a költségekhez, és ő maga is újra meg újra nagy összegeket adott a Társulatnak saját jövedelméből.

Olcott idejében Adyar nem állt készen a tanulmányozók fogadására, csak a Társulat igazgatásához szükséges néhány dolgozó számára biztosított szállást. Besant azonban lépéseket tett az akár egy vagy több évre érkező, tanulni és a munkában segíteni vágyó tanulmányozók elhelyezése érdekében. Így a kifejezetten tanulni érkezők számára szükségessé vált olyan szálláshelyek építése, mint a mai Bhojanasala [étkező], Quadrangle [négyyszögű belső udvar] és a Leadbeater Chambers [hálószobák].

A Blavatsky Bungalow, amit ma a Bölcsesség Iskolája használ, egy kétszintes épület, amit Arcot hercegétől vett meg a TT egy 32 hektáros (80 acre) telekkel együtt, amely a korábbi keleti határral volt szomszédos. Az új ingatlanrész birtoklevelét Annie Besant ruházta át a Teozófiai Társulatra 1908. november 17-én, a keleti falon lévő emléktábla leleplezésekor, melynek felirata:

„A Teozófiai Társulatnak ajándékozta H. P. Blavatsky szerető emlékére néhány hálás tanítványa, akiknek ő hozta el a Fényt – 1908. nov. 17.”

Adyar Könyvtár

Az Adyar Könyvtár és Kutató Központ, amit 1886-ban alapított Olcott ezredes, és hivatalos megnyitója az 1886-os kongresszus alkalmával volt, azóta egy világszerte híres orientalista intézménnyé vált, amely tudományos kutatókat vonz a világ minden részéről. Gyarapodásának következtében 1967-8-ban egy új és tágasabb épületbe költöztették.

A Könyvtár az alapítók könyveinek kicsi, ám értékes gyűjteményével indult, de Olcott hamarosan ráeszmélt, hogy elhanyagolt régi pálmalevél kéziratok hevernek Indiaszerte, és megszervezte összegyűjtésüket olyan tudósok segítségével, mint Otto F. Schrader. Ma 20.000 pálmalevél és papír kézirrattal, valamint több mint 200.000 könyvvel rendelkezik, főképp a keleti kultúra, filozófia és vallás, no meg persze a teozófia területén.

Az Adyar Könyvtár Sorozat részeként úgy 200 ritka és korábban nem publikált szanszkrit kézirat gyűjteményét szerkesztették és jelentették meg. E Sorozat ezen kívül fontos művek angol fordításait, valamint mértékadó tudósok tanulmányait is felöleli. Kiváló tudósok sora működött itt könyvtárigazgatóként, és a Könyvtárat a szanszkrit nyelv és indo-

lógiai tanulmányok Ph.D. kutatóközpontjaként ismerte el a Madraszi Egyetem. *Brahma-Vidyā* című folyóirata értekezéseket közöl a vallás, filozófia és indológia különféle aspektusairól.

Teozófiai Könyvkiadó [The Theosophical Publishing House, TPH]
Az 1913-ban alapított TPH több mint 700 könyvet adott ki, így az egyik legfontosabb eszközzé vált a teozófia tanításainak világszerte történő terjesztésében. A TPH jelenteti meg a *The Theosophist* [A Teozófus] című lapot, a TT elnökének hivatalos folyóiratát, valamint a negyedévente megjelenő *Adyar Newsletttert* [Adyari Hírlevél]. A TPH 1987-ben egy a Besant Gardensben lévő újonnan készült tágas épületbe költözött, ezután a régi, Charles Harvey által adományozott épületben kaptak helyet a hivatali helyiségek, a pénztár, a titkár és a vezérigazgató irodái. A TPH működtet egy könyvesboltot is, mely a birtok főbejárata mellett található, és a teozófiai irodalom mellett vallásról, jogáról, miszticizmusról, filozófiáról és rokon témákról szóló könyveket kínál.

Vasanta Nyomda [Vasanta Press]

A Vasanta Nyomda 1909-ben nyílt meg. A neve igencsak helyénvaló, mivel a Vasanta a Besant indiaiasított változata, és Annie Besant volt az, aki a Nyomdat a Társulatnak adományozta. Ez időtől fogva a Nyomda folyamatosan nyomtatta a teozófiai irodalmat. 1971-ben a Besant Gardensbe költözött egy új épületbe, amely a munkatársak és a korszerű nyomdai berendezések számára kedvezőbb feltételeket biztosít.

A Bölcsesség Iskolája [The School of the Wisdom]

A Bölcsesség Iskoláját hivatalosan 1949. november 17-én nyitotta meg C. Jinarājadāsa, a Teozófiai Társulat negyedik elnöke; beszédében felhívta a figyelmet a tudás és a bölcsesség közti különbségre. A tágas Blavatsky Bungalowban folytak a tanulmányok. Kiterjedt, széles tevékenységi kört állítottak össze, szellemi, technikai és gyakorlatias vonatkozásban egyaránt. Az Iskola csöndes, nyugodt szépséggel teli környezete, az Adyar Könyvtár és Kutató Központ kincsei, csak úgy mint a számos más országból a bölcsesség felkutatására érkezett tanulótársakkal való kapcsolat páratlanul kedvező alkalmat biztosít az Iskolába járó tanulók számára. Célkitűzései a következők:

Átfogó betekintést nyújtva tanulmányozni az Isteni Bölcsesség különféle megjelenési formáit, kiemelt súlyt fektetve arra, hogy az Iskola

ellássa a tanulókat a szükséges tudással és megértéssel ahhoz, hogy megfelelő előadók, a teozófiai igazságok terjesztői lehessenek. Célja még, hogy a Teozófiai Társulatért munkálkodó embereket képezzen ki.

Az Iskola fő célja, hogy támogassa a résztvevőket abban, hogy a Bölcsesség őszinte és hiteles tanulóivá váljanak. Tanulmányozás és elmélkedés által a tanulóknak alkalmuk nyílik fejleszteni alkotó szellemi belátásukat az embert és a világegyetemet vezérlő alapelvekbe. A tanulmányozás módja az önálló gondolkodás és kutatás ösztönzését célozza. A cél behatolni a külsőségek mögötti belső Valóságba.

Múzeum és Levéltár

A székház földszintjén elhelyezkedő Múzeum műtárgyak és régiségek, valamint a Társulat korai történetének emléktárgyai számára ad helyt, köztük van a Bodhisattva egy aranyozott bronz szobra, amit a dalai láma követe adott át Olcottnak, és amit *Old Diary Leaves* című könyvében is megemlíti; néhány egyéb szép műalkotás közt itt található még Nicholas Roerich „A hírnök” [The Messenger] című műve is, amit Blavatskyné tiszteletére festett, és 1925-ben ajándékozott a Társulatnak. A Levéltárban teozófiai kéziratokat, levelezéseket és más fontos feljegyzéseket őriznek, köztük *A Titkos Tanítás [The Secret Doctrine]* Constance Wachtmeister által tisztázott első kéziratát.

Szentélyek

A különféle vallások szentélyei a birtok ékszerei. A székház Olcott által kigondolt nagy csarnoka az élő vallási hagyományok és a mára már eltűnt egykori vallások féldombormű szimbólumait sorakoztatja fel. Blavatsky és Olcott szobra központi helyen található egy alkóvban, fölöttük a Társulat jelmondata: „Nincs magasztosabb vallás az igazságnál”.

A hindu templom, a Jyotiralya (jelentése: a Fény Temploma) nem szektárius, egy a szentélyében égő láng jelképezi a Legfőbb Valóságot, de finoman faragott pillérein és nyitott oszlopos előcsarnokában a hindu mitológia összetett szimbólumai vannak ábrázolva. Krishnamurti szentelte fel 1915-ben. Minden reggel napkeltekor egy a Gāyatrī mantra köré épülő egyszerű vallási szertartást (*pūjā*) tartanak itt.

Majdnem szemben van a Szt. Mihály és Minden Angyalok temploma, ahol vasárnaponként és különleges ünnepnapokon miséznek. Az éjféli mise és más karácsonyi misék minden hitvallású embert idevonzanak.

A buddhista szentély, a szépen elrendezett, színes cserjés kertben lévő

liliomos tavacskájával a csöndes perceket keresők egyik kedvenc helye. Buddha Annie Besant által ajándékozott antik szobra a Sarnath szarvaskertjében tartott első szentbeszédet jeleníti meg, amint azt a szobor lábánál lévő kerék és a két őz is mutatja. Egy páli nyelvű feliraton ez áll: „Tanította minden dolgok okát, és megszüntetésének eszközeit is”.

A keresztény templomhoz közel van még a zoroaszteri templom és a szikh Gurudwara. Továbbmenve, a homokos tengerparthoz vezető bekötőúthoz közel van egy mecset, a delhii Gyöngymecset mintájára formázva, mely „ékszerként pihen” a kazuárfák közt.

Olcott Középiskola [Olcott Memorial High School]

Az 1894-ben Olcott által elindított iskola ingyenes oktatást biztosít mintegy 800 fiúnak és lánynak a gazdaságilag hátrányos helyzetben lévő társadalmi rétegekből, teljes egészében a Társulat világszerte élő tagjainak nagylelkűségének köszönhetően. A Besant Gardens területén lévő iskola a gyerekeknek ingyenes és tápláló reggelit és ebédet biztosít. Egy speciálisan tervezett kézműves központ nyújt lehetőséget a különféle szakmákhoz szükséges számos készség kipróbálására, amely segíti a diákokat adottságaik és későbbi megélhetési lehetőségeik feltérképezésében.

Szociális Jóléti Központ

A birtok közvetlen szomszédságában, a Társulat Szociális Jóléti Központjában lehetőség nyílik mintegy 150 környékbeli gyermek ingyenes óvodai oktatására. Tápláló reggelit és ebédet is kapnak. Egy ingyenes beteggondozó és gyógyszerház is működik itt, naponta több mint ötven járóbetegot ellátva. Egy szabászati osztály és egy szövödei részleg biztosít gyakorlati képzést és mellékjövedelmet a környező térségben élő nőknek.

H. P. B. Hostel

Az 1971-ben alapított és Blavatsky asszony után elnevezett diákothoson ingyenes étkezést és szállást biztosít az Olcott Középiskola néhány olyan diákja számára, akiknek megvannak a fejlődéshez szükséges potenciális képességeik, viszont hiányoznak a lakhatási lehetőségeik. A diákszálló minden lakóját a Teozófiai Társulat különféle országokban élő tagjai vagy alosztályai patronálják. A diákszálló bizottsága nagy gonddal választja ki a 6-12 éves korcsoportba tartozó fiúk közül azokat, akik továbbra is ott lakhatnak iskoláztatásuk befejeztéig.

Banyan fa és park

Adyar a természetbúvárok paradicsoma parkjaival és erdős területeivel, melyekben számos őshonos és egzotikus növény- és fafajta megtalálható. Számos változatos madár- és egyéb állatfajnak is menedéket biztosít. A birtok bővelkedik kókuszpálmákban, kazuárfákban, és impozáns mahagónifákban. Sárga lángfák (*Peltophorum inerme*), ágyúgolyófák és Afrikából származó majomkenyérfa emelik természeti szépségét. Található még itt számos bodhifa avagy szent fügefa [*Ficus religiosa*] és több banyan [indiai fügefa vagy indiai légyökerű fa, *Ficus bengalensis*] is. A nagy banyanfa messzeföldön híres és látogatók ezreit vonzza minden hónapban. Úgy 450 éves, az egyik legöregebb Indiában, több mint 250 méteres kerülete van, és egészében 4.670 négyzetméternyi területet foglal el. Olyan kiváló személyiségek tartottak alatta előadást, mint Mahátma Gandhi, a dalai láma, Annie Besant és J. Krishnamurti.

Adyar, mint spirituális központ

Azon felül, hogy a nemzetközi Teozófiai Társulat dolgos székhelye, Adyar elsősorban és mindennek előtt egy vibráló szellemi központ, ahol az ember behatolhat a létezés mélyreható régióiba, és olyan életvitelt folytathat, amelyet az emberiség és minden élőlény önzetlen szolgálata által tesz tartalmassá. Teozófusok nemzedékei adták legjavukat, hogy megőrizték Adyarban a béke, csendes nyugalom, és emelkedettség légkörét. Adyar egyedülállóságát ecsetelve J. Krishnamurti így írt:

„Sok csodaszép vidéken jártam már és sok nevezetes látnivaló tárult már elém, de egyik sem ér fel a mi Adyarunk páratlanul különleges, megfoghatatlan valamijével. Olyan légkör található ott, mely jónéhány székesegyházban és templomban nem lelhető fel, és olyan Jelenlét van ott, amit egy megszentelt helyen várunk érezni. Az ember Istenné, vagy szálnalmas bűnössé válhat Adyarban. Bámulatos, csodás hely, amit meg kell őrizni, mint ahogy egy áldott szentélyt.”

1888.

Írta: **H. P. Blavatsky**

(Megjelent a *Lucifer* c. folyóirat 1888. januári számában)

Fordította: DT

(Forrás: „Theosophical Classics”

Blavatsky: Collected Writings, Volume IX, p4

[*Lucifer*, Vol. I, No. 5, January, 1888, pp. 337-338])

Barátainak általában mindenki boldog új évet kíván, amihez néha a „sikerekben gazdag” jelzőt is hozzáteszi. Ám egy olyan baljós évszám alatt, mint az 1888., nem valószínű, hogy sok boldogság, vagy siker vár azokra, akik az igazságnak élnek; bár ezzel együtt az évet a pompás Esthajnalcsillag, a Vénusz-Lucifer harangozza be, oly tündöklően ragyogva, hogy összetévesztették a még ritkább látogatóval: a betlehemi csillaggal. Ez is közeleg; és ily körülmények közt bizonytalán világra kell jönnie a föld színén némi krisztusi szellemiségnek. Még ha a boldogság és gazdagság távol is maradnak, valami ezeknél magasabbat lehet majd találni az eljövendő évben. Vénusz-Lucifer lapunk védnöke, és amint az ő égése alatt való napvilágra jövetel mellett döntöttünk, úgy kívánjuk érinteni az ő emelkedettségét is. Ez személy szerint mindnyájunk számára lehetséges, és ahelyett, hogy boldog, vagy sikerekben bővelkedő új esztendőt kívánnánk, több kedvet érzünk ahhoz, hogy inkább arra kérjük olvasóinkat, hogy tegyék méltóvá az új évet briliánsként ragyogó hírnökéhez. Ezt azok tudják majd véghezvinni, akik bátrak és elszántak. Thoreau rámutatott, hogy vannak az életnek olyan művészei, akik képesek átfesteni egy nap színezetét, széppé varázsolva a velük kapcsolatba kerülők napját. Mi azt állítjuk, hogy minden más művészethez, tudományhoz és mesterséghez hasonlóan magának az életnek is vannak olyan mesteremberei, akik képesek azt istenivé, mennyeivé alakítani. Hát nem ez-e a legnagyobb mesterség, mely megváltoztatja életünk egész légkörét? Ez látszik a legfontosabbnak nyomban, mikor emlékeztünkbe idézzük, hogy minden élő lélegző személy befolyásolja a világ értelmi és erkölcsi atmoszféráját, és némiképp átszínezi a körülötte lévők napját. Akik nem segítenek mások gondolatainak és életének felemelésében, ők szükségszerűen vagy megbénítják őket közönyös részvétlenségükkel, vagy tevőlegesen lerántják őket. E pontot elérve az élet művészete átváltozik halálos tudománnyá; már látjuk is a munkálkodó fekete mágust. És teljesen tétlen senki nem maradhat. Bár számos rossz könyvet

és képet készítenek, de a jól írni vagy festeni képtelenek közül mégsem feltétlenül vetemedik mindenki ilyesmire. Még csak az kéne! Így van ez az életben is. Mindenki él, gondol, beszél. Ha a *Lucifert* bármelyest méltányoló olvasóink mind törekednének, hogy megtanulják a mesterségét az élet nem csak széppé, de istenivé alakításának, és megfogadnák, hogy nem gátolja őket tovább e csoda lehetőségességének kétségbe vonása, hanem tüstént nekilátnának a herkulesi feladatnak, akkor bármennyire baljóslatú is az 1888, a ragyogó csillag mégis illőképpen nyitná meg ezt az évet. A boldogság és a jólét nem mindig a legjobb hálótárs az olyan alulfejlett halandóknak, amik legtöbbször vagyunk; ritkán hoznak magukkal békét, amely az egyetlen tartós öröm. A béke fogalmát többnyire az élet lezárultával meg egyfajta vallásos lelkiállapottal hozzák összefüggésbe. Rendszerint azonban úgy találjuk, hogy az efféle békének elemi része az elvárás. A lélek maga mögött hagyja az evilági élvezeteket, és kielégülten várakozik, az előtte álló élvezetek reményében. Ettől nagyon különbözik a bölcs lelki béke, amire az ember gyermekkorában tehet szert, mikor a kéjt még aligha izelte meg, valamint akkor, amikor már teljesen kiitta a kék poharát. Az Amerikai Transzcendentalisták rájöttek, hogy az életet fenségessé lehetne tenni mindenfajta körülmény, vagy kívülről jövő élvezet és jólét segítségével nélkül is. Ezt persze már korábban is sokan felfedezték, és Emerson csupán Epictetus felkiáltását vette át újfent. De ezt minden embernek önmagának kell újonnan felfedeznie, és ha egyszer már ráébredt erre, akkor tudja, hogy sehonnai bitang ember lenne, ha nem törekedne arra, hogy a lehetséges kilátást megvalósított realitással tegye a saját életében. A sztoikus filozófus azért vált fenségessé, mert felismerte saját feltétlen felelősségét, és nem próbált kibújni alóla; a transzcendentalista még ennél is többet tett, mert neki bizodalma volt a saját bensőjében nyugvó, ismeretlen és ki nem próbált lehetőségekben. Az okkultista pedig teljes mértékben felismeri a felelősséget, és azzal érdemli ki nevét, hogy mind kipróbálta, mind elsajátította a saját lehetőségei által kínálgató tudást. A TT azon tagja, aki komolyan teozófus, látja saját felelősségét, és igyekszik keresni a tudást, miközben igyekszik méltóképp megfelelni az általa felfogható lehető legmagasabb színvonal kívánalmainak. *Lucifer* köszönt minden ilyen embert! Az ember élete saját kezében van, sorsát saját maga rendeli el. Akkor hát miért ne lehetne 1888. egy ezidáig még nem látott szellemi haladás éve? Rajtunk áll, hogy azzá tegyük. Ez egy gyakorlati tény, nem pedig vallásos érzélgősség. Egy napraforgóföldön minden virág a fény felé

fordul. Miért nem teszünk mi is eképpen?

És senki ne képzelje, hogy pusztá fantazmagórián alapszik az a jelentőség, amit az év születésének tulajdonítanak! A Föld keresztülhalad a maga meghatározott periódusain, és vele együtt az ember is; és ahogy egy napnak sajátos színezetet lehet adni, ugyanúgy egy évnek is. A Föld asztrális élete karácsony és húsvét között ifjonti és erőteljes. Akik most formálják meg óhajaikat, megnövelt erejű kitartással dolgozhatnak azok következetes megvalósításán.

A Teozófiai Társulat hírei

Elnökválasztás 2008.

2008-ban nemzetközi elnökválasztás zajlott a Teozófiai Társulatban. A szavazati joggal rendelkező tagok száma: 20.724, ebből 12.993 tag adta le szavazatát (amelyből 110 érvénytelen volt). Az eredmény:

John Algeo: **4.323** szavazat, Radha Burnier: **8.560** szavazat. Magyarországon a szavazati joggal rendelkező 25 tagból 19 szavazott (ez 76%-os részvételi arány). Hazánkban John Algeo 5, Radha Burnier 14 szavazatot kapott.

A TT elnöke tehát újabb hét éves ciklusra az 1980. óta folyamatosan hivatalban lévő **Radha Burnier**.

Három hónap Indiában

A tavalyi centenáriumi rendezvényünk idején hazánkban tartózkodó Radha Burnier meghívására a Magyar Teozófiai Társulat két tagja idén Indiába, Adyarba utazik. Dede Tamás három hónapot, Nagy Éva egy hónapot tölt el a TT nemzetközi központjában, részt vesznek a Bölcsesség Iskoláján (lásd e lapszám 33. oldalát), valamint az ezévi kongresszuson.

Az internet-hozzáféréssel rendelkezők nyomon követhetik kinttartózkodásukat a www.forum.teozofus.hu internetcímen elérhető fényképes útinapló és fórum révén.

A Teozófiai Társulat
hármass célja:

Megalkotni az emberiség egyetemes
testvériségének egyik magvát nemzetiségi, vallási,
társadalmi osztálybeli, nemi és faji
megkülönböztetés nélkül.

Támogatni a vallások, bölcseszettek és tudományok
összehasonlító tanulmányozását.

Kutatni a természet még fel nem ismert törvényeit
és az emberben rejlő erőket.

A Teozófiai Társulatot New Yorkban alapították 1875-ben és az indiai Chennai-ban (Madras) vált testületté 1905-ben (épp 100 éve). Teljesen felekezeten kívüli társulása olyan embereknek, akik az igazságot keresik, az általános testvériséget akarják előmozdítani, a toleranciát megvalósítani, az előítéleteket csökkenteni és a vallások, nemzetek és fajok lényegbeli egységét hangsúlyozni.